

KAKSI VUOTTA NEUVOSTOVALTAA

PUHE YLEISVENÄLÄISEN TPKK:n,
 MOSKOVAN TYÖLÄISTEN JA PUNA-ARMEIJALAISTEN EDUSTAJIEN NEUVOSTON,
 YLEISVENÄLÄISEN AMMATTILIITTOJEN KESKUSNEUVOSTON
 JA TEHDASKOMITEAIN YHTEISESSÄ, LOKAKUUN VALLANKUMOUKSEN
 KAKSIVUOTISPÄIVÄLLE OMISTETUSSA ISTUNNOSSA
 MARRASKUUN 7 p:nä 1919

Toverit! Kaksi vuotta sitten, jolloin imperialistinen sota vielä raivosi, Venäjän proletariaatin kapina, sen suorittama valtiovallan valtaaminen näytti kaikista venäläisistä porvariston kannattajista, näytti muiden maiden kansanjoukoista ja luultavasti myös suurimmasta osasta työläisiä rohkealta, mutta toivottomalta yritykseltä. Tuohon aikaan näytti siltä, että maailman imperialismi on niin suuri ja voittamaton mahti, että takapajuksen maan työläiset käyttäytyvät kuin mielettömät, jos he yrittävät nousta kapinaan sitä vastaan. Mutta nyt, luodessamme silmäyksen taaksepäin, näihin kahteen kuluneeseen vuoteen, me näemme, että yhä useammat vastustajistammekin alkavat tunnustaa meidän olleen oikeassa. Me näemme, että imperialismi, joka näytti niin voittamattomalta jättiläiseltä, on kaikkien nähden osoittautunut savijalkajättiläiseksi, ja nämä kaksi elettyä taistelujen vuotta ennustavat yhä selvemmin ei ainoastaan Venäjän proletariaatin, vaan myös maailman proletariaatin voittoa.

Toverit, valtamme ensimmäisenä vuotena me jouduimme näkemään Saksan imperialismin mahtavuuden, kärsimään ryöväyshenkisestä pakkorauhasta, johon meidät pakottamalla pakotettiin, jouduimme yksinään julistamaan kehoitustamme vallankumoukseen, saamatta mistään tukea ja vastakaikua kutsuimme. Ja kun valtamme ensimmäinen vuosi oli imperialisminvastaisen taistelumme ensimmäinen vuosi, niin saatoimme pian vakuuttua, että tuon jättiläismäisen maailman imperialismin eri osien taistelu ei ole muuta kuin kuolinkamppailua ja että tässä taistelussa on kysymys niin Saksan imperialismin kuin englantilais-

ranskalaisen porvaristonkin imperialismin eduista. Meille selvisi tuon vuoden kuluessa, että tämä taistelu vain lujittaa, vain kartuttaa ja palauttaa meidän voimiamme ja suuntaa nämä voimat koko imperialismia vastaan. Ja kun olimme saaneet aikaan tällaisen tilanteen ensimmäisen vuoden kuluessa, niin koko toisen vuoden ajan olimme vastatusten vihollisen kanssa, katsoimme sitä silmästä silmään. Oli pessimistejä, jotka moittivat meitä ankarasti jo viime vuonna, he puhuivat jo viime vuonna, että Englanti, Ranska ja Amerikka muodostavat yhdessä niin suunnattoman, niin jättiläismäisen voiman, että se musertaa meidän maamme. On kulunut vuosi, ja te näette, että jos kohta ensimmäistä vuotta voidaan sanoa maailman imperialismin mahdin vuodeksi, niin toista vuotta tullaan sanomaan englantilais-amerikkalaisen imperialismin hyökkäyksen ja sen voittamisen vuodeksi, Koltshakin ja Judenitshin voittamisen vuodeksi ja Denikinistä saavutettavan voiton aluksi.

Tiedämme erinomaisesti, että kaikilla meitä vastaan suunnatuilla aseellisilla voimilla on tietty oma alkulähteensä. Me tiedämme, että ne ovat saaneet kaikki varusteensa ja aseensa imperialisteilta; tiedämme, että imperialistit luovuttivat osan maailmanmahtavasta sotalaivastostaan vihollisillemme, ja nyt he auttavat kaikin keinoin ja valmentavat voimia sekä Etelä-Venäjällä että Arkangelissa. Mutta me tiedämme erinomaisesti, että kaikki nämä valtavilta ja voittamattomilta näyttävät maailman imperialismin voimat ovat epäluotettavia, että ne eivät pelota meitä, että ne ovat sisäisesti lahoja, että ne tekevät meidät entistä lujemmiksi ja että tämä lujittuminen antaa meille mahdollisuuden voittaa ulkoisella rintamalla ja tehdä tämän voiton lopulliseksi. En kuitenkaan kajoa tähän pitemmälti, koska tämän tehtävän selittää tov. Trotski.

Nähdäkseni meidän on nyt koetettava ottaa varteen kaksivuotisesta sankarillisesta rakennustyöstä saamamme yleiset opetukset.

Työväenvallan rakentamisessa saadut opetukset ovat mielestäni tärkein yhteenveto Neuvostotasavallan kaksivuotisesta rakennustyöstä, ne ovat nähdäkseni meille kaikkein tärkeintä. Nähdäkseni meidän ei pidä tässä suhteessa rajoittua niihin konkreettisiin yksityisiin tosiasioihin, jotka koskevat tämän tai tuon komissariaatin toimintaa ja ovat useimmille meistä tuttuja omasta kokemuksestamme. Mie-

lestäni meidän on nyt, luodessamme silmäyksen elettyyn, otettava varteen tästä rakennustyöstä saamamme yleiset opetukset, omaksuttava ne ja tehtävä ne laajalti tunnetuiksi työtätekeville joukoille. Eräänä opetuksena on se, että ainoastaan työläisten osallistuminen valtion yleiseen hallintaan on tehnyt mahdolliseksi sen, että olemme kestäneet näissä uskomattomissa vaikeuksissa, ja että vain tätä tietä kulkien me saavutamme täydellisen voiton. Toinen opetus, joka meidän on otettava varteen, on oikea suhtautuminen talonpoikiin, monimiljoonaisen talonpoikaiston suuriin joukkoihin, sillä vain se on auttanut meitä selviytymään menestyksellä kaikista vaikeuksista ja vain se viitoittaa tien, jota kulkien etenemme menestyksestä menestykseen.

Kun palautatte mieleenne eletyn, kun palautatte mieleenne Neuvostovallan ensi askeleet, kun palautatte mieleenne tasavallan koko rakennustyön kaikilla hallinnan aloilla, myös sota-asiat mukaan luettuna, havaitsette, että työväenluokan valta kaksi vuotta sitten, lokakuussa, oli vain alkua, koska valtiovallan koneisto ei vielä ollut todellisuudessa meidän käsissämme, ja te, luodessanne silmäyksen näihin kahteen elettyyn vuoteen, myöntänette minun olevan oikeassa sanoessani, että meidän on täytynyt kaikilla aloilla — sotilaallisella, poliittisella ja taloudellisella — valloittaa tuuma tuumalta jokainen asema luodaksemme todellisen valtiovallan koneiston, raivata tieltämme ne, jotka olivat ennen meitä työläisten ja työtätekevien joukkojen johdossa.

Tänä aikana tapahtuneen kehityksen ymmärtäminen on meille erityisen tärkeää, sillä kehityksen kulku on maailman kaikissa maissa samanlaista. Työläiset ja työtätekevät joukot eivät ota ensi askeliaan todellisten johtajiensa ohjauksella, — nykyään proletariaatti ottaa itse käsiinsä valtion hallinnon, valtiovallan ja me näemme kaikkialla sen eturinnassa johtajia, jotka hävittävät pikkuporvarillisten kansankerrosten vanhat ennakkoluulot, ne ennakkoluulot, joiden ilmaisijoina ovat meillä menshevikit ja eserret ja muualla Euroopassa porvarillisten hallitusten edustajat. Ennen tällaista sattui vain poikkeustapauksissa, nyt se on tullut yleiseksi säännöksi. Ja me tiedämme, että sitten kun lokakuussa kaksi vuotta sitten murskattiin Venäjän porvarillinen hallitus — sen liitto, sen koalitio menshevikkien ja eserrien edustajain kanssa —, meidän täytyi

järjestäessämme työtämme rakentaa jokainen hallinnonhaara uudelleen sillä tavoin, että valtiovallan rakentaminen olisi todella proletariaatin edustajien, vallankumouksellisten työläisten, proletariaatin todellisen etujoukon käsissä. Näin oli laita lokakuussa kaksi vuotta sitten, jolloin työtä tehtiin tavattomin ponnistuksin; kuitenkin me tiedämme ja meidän on sanottava, ettei tämä työ ole vieläkaan päättynyt. Me tiedämme, miten valtiovallan vanha koneisto teki meille vastarintaa, miten virkamiehet yrittivät alussa kieltäytyä hallintotyöstä,— proletaarinen valta mursi tämän mitä törkeimmän sabotaasin muutamassa viikossa. Proletaarinen valta näytti, ettei moinen kieltäytyminen tehoa siihen vähimmässäkään määrässä; ja sen jälkeen, kun mursimme tuon törkeän sabotaasin, sama vihollinen lähti oitis toiselle tielle.

Tuhkatiheään sattui, että jopa työväenhallintoakin rakensivat porvariston kannattajat; meidän täytyi perehtyä tähän asiaan niin, että saatoimme käyttää täydellisesti työläisten voimia. Ottakaamme esimerkiksi se kausi, jonka jouduimme kokemaan, kun rautatiehallinnon, rautatieläisproletariaatin johdossa oli henkilöitä, jotka eivät johtaneet sitä proletaariseen, vaan porvarilliseen suuntaan ⁴¹. Me tiedämme, että kaikilla aloilla, missä suinkin kykenimme syrjäyttämään porvariston, me teimme sen, mutta mitä se tulikaan meille maksamaan! Me valloitimme tuuma tuumalta jalansijaa joka alalla ja nostimme esiin työläisvoimia, asetimme tehtäviin omia eturivin ihmisiä, jotka olivat käyneet läpi valtiovallan hallinnon järjestämisen vaikean koulun. Ehkä tämä asia ei syrjästä katsoen näytä kovinkaan vaikealta, mutta todellisuudessa, kun syvennytte siihen, niin näette, kuinka suurella vaivalla työläiset, jotka ovat käyneet läpi taistelun kaikki vaiheet, ovat saaneet itselleen oikeudet, kuinka he ovat kehittäneet toimintaa teollisuuden työväenvalvonnasta työläisten suorittamaan teollisuuden hallintaan saakka tai järjestäneet rautatielaitoksessa toimintakykyisen koneiston aloitettuaan surullisen kuuluisasta Vikzhelistä; te näette, kuinka työväenluokan edustajat valtaavat vähitellen jalansijaa kaikissa järjestöissämme ja lujittavat niitä toiminnallaan. Ottakaamme vaikkapa osuustoimintajärjestöt, joissa näemme erittäin runsaslukuisesti työläisten edustajia. Me tiedämme, että aikaisemmin niissä ei ollut työväenluokan edustajia juuri nimeksikään.

Tälläkin alalla, vanhoissa osuustoimintajärjestöissä, jouduimme vastakkain henkilöiden kanssa, jotka olivat vanhan porvarillisen yhteiskunnan aikaisten katsomusten ja intressien läpituokemia. Tässä kohdin työläiset ovat saaneet kamppailla kovasti saadakseen vallan käsiinsä ja alistaakseen osuustoimintajärjestöt palvelemaan etujaan, voidakseen työskennellä hedelmällisemmin.

Tärkeimmän työn olemme kuitenkin tehneet vanhan valtiokoneiston uudelleenjärjestämisen alalla, ja vaikka tämä työ on ollut vaikeaa, olemme silti kahden vuoden aikana nähneet työväenluokan ponnistusten tuloksia ja voimme sanoa, että meillä on tällä alalla tuhansia työväen edustajia, jotka ovat käyneet läpi kuumimman taistelun, tunkenneet askel askeleelta tieltään porvarillisen vallan edustajia. Me emme näe työläisiä ainoastaan valtiokoneistossa, vaan näemme heidän edustajiaan myös elintarvikevarustelun alalla, joka ennen oli melkein poikkeuksetta vanhan porvarillisen hallituksen, vanhan porvarillisen valtion edustajien hallussa. Työläiset ovat luoneet elintarvikevarustelukoneiston, ja kun me vielä vuosi sitten emme kyenneet täysin hallitsemaan tätä koneistoa, kun siinä vuosi sitten oli vain 30% työläisten edustajia, niin nyt elintarvikevarustelukoneiston sisäisessä rakennustyössä työläisten edustajien lukumäärä on noussut 80 prosenttiin. Me voimme näillä koruttomilla, havainnollisilla numeroilla ilmaista maassamme tapahtuneen edistyksen, ja meistä on tärkeää, että sitten valtiollisen kumouksen olemme päässeet huomattaviin tuloksiin proletarisen vallan rakentamisessa.

Sen lisäksi työläiset ovat suorittaneet ja suorittavat tärkeää työtä — luovat proletariaatin johtajistoa. Kymmeniä ja satoja tuhansia uljaita työläisiä nousee keskuudestamme ja kiiruhtaa taisteluun valkokaartilaiskenraaleja vastaan. Me valtaamme askel askeleelta vallan viholliseltamme, ja vaikka työläiset eivät ole ennen hallinneet täysin tätä taitoa, me valloitamme nyt viholliselta vähitellen alan toisensa jälkeen, eivätkä mitkään vaikeudet pysähdytä proletariaattia. Proletariaatti valtaa mistään vaikeuksista piittaamatta vähitellen alan toisensa jälkeen ja vetää mukaan proletarijoukkojen edustajia sitä varten, että proletariaatin edustajat voisivat itse käydä jokaisella hallinnon alalla, jokaisessa pikkusolussa alhaalta ylös asti, — käydä kaikilla itse läpi rakennustyön koulun, jotta he kasvattaisivat

itse kymmeniä ja satoja tuhansia ihmisiä, jotka kykenevät hoitamaan itsenäisesti kaikkia valtion hallinnon, valtion rakentamisen tehtäviä.

Toverit! Aivan viime ajoilta meillä on erityisen loistava esimerkki siitä, kuinka menestyksellistä työmme on ollut. Me tiedämme, kuinka laajaa suosiota talkootyöt ovat saavuttaneet tietöisten työläisten keskuudessa. Me tunnemme nälän ja vilun pahimmin näännyttämiä kommunismin edustajia, jotka tuottavat selustassa yhtä suurta hyötyä kuin Punainen Armeija rintamalla; tiedämme, että kriittillisellä hetkellä, silloin kun vihollinen hyökkäsi Pietaria kohti ja Denikin valloitti Orelin, kun porvaristo elähtyi ja turvautui viimeiseen mieliaseeseensa — paniikin levittämiseen, me julistimme puolueviikon. Silloin kommunistityöläiset kääntyivät työläisten ja työtätekevien puoleen, niiden puoleen, jotka ovat kärsineet eniten imperialistisen sodan rasituksista ja kokeneet eniten nälkää ja vilua, niiden puoleen, joihin porvarilliset paniikinkylväjät vahvimmin luottivat, niiden puoleen, joiden taakka on ollut raskain,— me vetosimme heihin puolueviikon aikana ja sanoimme: „Työväenvallan rasitukset, imperialistien ja kapitalistien uhkaukset pelottavat teitä; te näette työmme ja vaikeutemme; me kutsumme teitä, ja vain teille, vain työtätekevien edustajille avaamme selkoselälleen puolueemme ovet. Vaikeana ajankohtana me luotamme teihin ja kutsumme teitä riveihimme, jotta ottaisitte harteillenne valtion rakentamisen koko taakan”. Te tiedätte, että se oli hirveän vaikea ajankohta niin aineellisessa mielessä kuin myös ulkopoliittisessa ja vihollisen sotilaallisen menestyksen mielessä. Ja te tiedätte, miten ennen näkemättömän, odottamattoman ja uskomattoman menestyksellisesti päättyi tämä puolueviikko yksistään Moskovassa, missä saimme puolueeseen runsaasti 14 tuhatta uutta jäsentä. Sellaisen tuloksen antoi tuo puolueviikko, joka uudistaa ja muuttaa kokonaan toiseksi työväenluokan, tekee työssä saadun kokemuksen avulla porvariston vallan, riistäjien, porvarillisen valtion toimeettomasta ja tahdottomasta välikappaleesta todellisia tulevaisuuden kommunistisen yhteiskunnan luojia. Me tiedämme, että työläis- ja talonpoikaisnuorisossa on kymmeneen ja satoihin tuhansiin nouseva reservi nuoria ihmisiä, jotka ovat nähneet ja tuntevat tilanherrojen ja porvariston yhteiskunnan entisen painavan ikeen, ovat

nähneet rakennustyön ennen kuulumattomat vaikeudet, ovat nähneet, millaisia sankareita antoi työntekijäin ensimmäinen kutsunta vuosina 1917 ja 1918, ovat liittyneet meihin sitä laajemmin joukoin, sitä suuremmalla uhri-mielellä, mitä vaikeampi asemamme on. Nämä reservit antavat täyden varmuuden siitä, että tässä kahdessa vuodessa asemamme on lujittunut kestäväksi, järkkymättömäksi, ja meillä on lähde, josta voimme ammentaa voimia vielä kauan laajemmassa mitassa, jotta työtätekevien edustajat kävisivät itse käsiksi valtion rakentamistyöhön. Tässä suhteessa meille on karttunut kahden vuoden aikana siinä määrin kokemusta työväenhallinnon soveltamisesta kaikilla aloilla, että voimme sanoa epäröimättä ja vähääkään liioittelematta, että nyt on vain jatkettava aloitettua, ja asiat tulevat luistamaan samoin kuin ne ovat luistaneet näinä kahtena vuotena ja entistä nopeammin.

Toisella alalla, työväenluokan suhteessa talonpoikaistoon, meillä on ollut paljon enemmän vaikeuksia. Nämä suhteet olivat vielä täysin epäselvät kaksi vuotta sitten, vuonna 1917, jolloin valta siirtyi Neuvostojen käsiin. Talonpoikaisto oli jo kokonaisuudessaan kääntynyt tilanherroja vastaan ja tuki työväenluokkaa, koska se näki työväenluokassa talonpoikaistjoukkojen toivomusten toteuttajia, todellisia työläistaistelijoita, eikä niitä, jotka pettivät talonpoikaistoa liitossa tilanherrojen kanssa. Mutta tiedämme mainiosti, että talonpoikaiston sisäinen taistelu ei ollut silloin vielä alkanut. Ensimmäinen vuosi oli vuosi, jolloin kaupunkilaisproletariaatin asema maaseudulla ei ollut vielä vankka. Siitä ovat erikoisen havainnollisena esimerkkinä ne syrjäseudut, missä valkokaartilaiset olivat ottaneet tilapäisesti vallan. Siitä on meille esimerkkinä viime kesä, vuosi 1918, jolloin valkokaartilaiset saavuttivat helppoja voittoja Uralilla. Me näimme, että proletaarinen valta itse maaseudulla ei vielä ollut muodostunut, että ei riittä, jos proletaarinen valta tuodaan ulkoapäin ja pystytetään maaseudulle. Talonpoikaiston tulee oman kokemuksensa, oman rakennustyönsä nojalla päätyä samoihin johtopäätöksiin, ja vaikka sen suuntainen toiminta on paljon vaikeampaa, hitaampaa ja raskaampaa, se on verrattomasti hedelmällisempää tuloksen kannalta. Tämä on tärkein saavutuksemme Neuvostovallan toisen vuoden aikana.

En rupea puhumaan siitä, mikä sotilaallinen merkitys on Koltshakista saavutetulla voitolla, mutta sanon, että tätä voittoa ei olisi saavutettu, jollei talonpoikaisto olisi joutunut omasta kokemuksestaan vertailemaan toisiinsa porvariston diktaattorien valtaa ja bolshevikkien valtaa. Aloitivathan näet diktaattorit liittoutumisesta, Perustavasta kokouksesta, tuon vallan muodostamiseen osallistuivat samat eserrät ja menshevikit, joita kohtaamme omassa työssämme joka askeleella kuten eilispäivän ihmisiä, jotka ovat olleet perustamassa osuustoimintajärjestöjä, ammattiliittoja, opettajain yhdistyksiä ja lukuisia muita järjestöjä, joita joudumme nyt järjestelemään uudelleen. Koltshak aloitti liitossa heidän kanssaan, noiden ihmisten kanssa, joille ei vielä riittänyt Kerenskin suorittama koe, ja he tekivät toisen kokeen. Se oli tarpeen sitä varten, että etäiset syrjäseudut, joilla oli kaikkein heikoimmat yhteydet keskuksen, olisi saatu nousemaan bolshevikkeja vastaan. Siperiassa me emme voineet antaa talonpojille sitä, mitä vallankumous antoi heille Venäjällä. Siperiassa talonpoikaisto ei saanut tilanherrain maata, koska sitä ei siellä ollut, ja sen vuoksi heidän oli helpompi uskoa valkokaartilaisia. Tuohon taisteluun oli vedetty mukaan kaikki Ententen voimat ja sodasta vähimmin kärsineen imperialistien armeijan, Japanin armeijan voimat. Me tiedämme, että Koltshakin auttamiseen käytettiin satoja miljoonia ruplia, että turvaututtiin kaikkiin keinoihin hänen tukemisekseen. Mitä häneltä puuttui? Hänellä oli kaikkea. Kaikkea, mitä on maailman mahtavimmilla suurvalloilla, talonpoikaistoa ja valtavan suuri alue, jolla ei ollut juuri nimeksikään teollisuusproletariaattia. Miksi tuo kaikki sitten luhistui? Siksi, että kokemus osoitti vielä kerran työläisille, sotamiehille ja talonpojille, että bolshevikit olivat oikeassa ennustuksissaan ja arvioidessaan yhteiskunnallisia voimasuhteita, kun he sanoivat, että työläisten ja talonpoikien liitto on vaikeasti toteutettavissa, mutta että se on joka tapauksessa ainoa voittamaton liitto kapitalisteja vastaan.

Tämä on opetus, toverit, jos tässä voidaan puhua opetuksesta. Tämä kokemus on vaivoin saatua, kaikki huomioonottavaa ja kaikki varmistavaa kommunismin kokemusta; me voimme rakentaa kommunismin vain siinä tapauksessa, jos talonpoikaisto tekee tietoisesti vastaavan johtopäätöksen. Me voimme tehdä sen vain siinä tapauk-

sessä, että ryhdymme liittoon talonpoikien kanssa. Siitä olemme voineet vakuuttua Koltshakin vallasta saatujen kokemusten nojalla. Koltshakin valtakausi on ollut verta vaativaa kokemusta, mutta se ei ole meidän syyimme.

Te tiedätte vallan hyvin myös toisen rasituksen, joka on langennut kannettavaksemme, tiedätte, että nälkä ja vilu ovat koetelleet eniten meidän maatamme. Te tiedätte, että se selitetään kommunismin syyksi, mutta te tiedätte erinomaisesti senkin, ettei se johdu kommunismista. Me näemme nälänhädän ja puutteenalaisuuden laajenevan ja syvenevän joka maassa, ja pian kaikki vakuuttuvat siitä, että tämä tilanne Venäjällä ei ole seurausta kommunismista, vaan se on seurausta nelivuotisesta kansainvälisestä sodasta. Tuo sota sai aikaan koko sen kauhean tilanteen, jossa me elämme, sai aikaan tämän nälän ja vilun. Mutta me uskomme pian selviytyvämmme tästä tilanteesta. Koko kysymys on vain siinä, että työläisten pitää ahertaa, ahertaa omaksi hyväkseen eikä niiden hyväksi, ketkä ovat katkoneet kurkkuja neljä vuotta. Ja taistelu nälkää ja vilua vastaan on jo käynnissä kaikkialla. Mahtavimmatkin suurvallat ovat nyt joutuneet tämän painajaisen kouriin.

Meidän täytyi valtion toimesta koota viljaa maamme monimiljoonaiselta talonpoikaistolta, mutta emme tehneet sitä samalla tavoin kuin kapitalistit, jotka toimivat rinnan keinottelijain kanssa. Tätä kysymystä ratkaistessa toimimme yhdessä työläisten kanssa ja keinottelijoita vastaan. Me toimimme vakuuttamalla, menimme talonpojan luo ja sanoimme hänelle, että me teemme kaiken vain tukeaksemme häntä ja työläisiä. Talonpoika, jolla on viljaylijäämiä ja joka luovuttaa ne kiinteisiin hintoihin, on taistelu- toverimme. Mutta se, joka ei niin tee, on vihollisemme, rikollinen, riistäjä ja keinottelija, eikä meillä voi olla mitään yhteistä hänen kanssaan. Me menimme talonpojan luo selityksinemme, ja tämä selittäminen käännutti talonpoikaiston yhä enemmän puolellemme. Tässä suhteessa olemme saavuttaneet varsin konkreettisia tuloksia. Kun viime vuonna saimme hankituksi elo—lokakuun aikana 37 miljoonaa puutaa viljaa, niin tänä vuonna olemme hankkineet 45 miljoonaa puutaa, ilman erikoisempaa, huolellista tarkistusta. Kuten näette, edistystä on tapahtunut, hidasta, mutta varmaa edistystä. Ja vaikka ottaisimme ne vajavaisuudetkin, joita meillä on syntynyt sen johdosta,

että Denikin on valloittanut meiltä viljavan alueen, asiat ovat sittenkin kehittymässä siihen suuntaan, että voimme toteuttaa hankintasuunnitelmamme sekä suunnitelman viljan jakamiseksi valtionhinnalla. Tässä suhteessa koneistomme on tietysti mielessä jo luotu, ja me astumme nyt sosialistiselle kehitystielle.

Ratkaistavanamme on nyt polttoaineputaa koskeva kysymys. Viljaongelma ei ole enää niin kärkevä; tilanne on muodostunut sellaiseksi, että meillä on viljaa, mutta ei ole polttoaineita. Denikin valloitti meiltä kivihiihialueen. Tuon kivihiihialueen menetys on tuottanut meille tavattomia vaikeuksia, ja me menettelemme tässä tapauksessa samoin kuin menettelimme kysymyksen ollessa viljasta. Vetoamme työläisiin samoin kuin olemme vedonneet aikaisemminkin. Samoin kuin uudistimme elintarvikevarustelukoneistomme, joka lujituttuaan ja kohennuttuaan on suorittanut täysin konkreettista, loistavia tuloksia tuottanutta työtä, aivan samoin työskentelemme nytkin parantaaksemme päivä päivältä polttoainevarustelukoneistoamme. Me selitämme työläisille, mistä päin lähestyy meitä se tai tämä vaara, mihin ja miltä seudulta on siirrettävä uusia voimia, ja olemme vakuuttuneita, että voitamme nyt polttoainevarustelussa esiintyvät vaikeudet aivan samoin kuin viime vuonna voitimme viljan saannissa esiintyneet vaikeudet.

Sallikaa minun toistaiseksi rajoittua näihin yhteenvetoihin työmme tuloksista. Lopuksi teen muutamin sanoin selkoa siitä, kuinka meidän ulkopoliittinen tilanteemme parantuu. Sen jälkeen, kun olemme tarkistanneet suuntamme, tulokset ovat osoittaneet, että suunta on ollut suora ja oikea. Kun vuonna 1917 otimme vallan, olimme yksinäisiä. Vuonna 1917 kaikissa maissa puhuttiin, että bolshevismi ei voi juurtua. Nykyisin näissä samoissa maissa on jo olemassa mahtava kommunistinen liike. Toisena vuotena sen jälkeen, kun valtasimme vallan, ja puoli vuotta sen jälkeen, kun perustimme III Internationalen, kommunistien Internationalen, tämä Internationale on jo kehittynyt tosiasialisesti kaikkien maiden työväenliikkeen päävoimaksi. Tässä suhteessa suorittamamme työ on antanut mitä loistavimpia, ennen näkemättömiä ja nopeita tuloksia. Tosin Euroopan vapausliike ei suju samalla tavalla kuin meillä. Mutta jos palautatte mieleenne kaksi taistelun vuotta, havaitsette, ettei myöskään Ukrainassa, eikä edes erällä Venäjän iso-

venäläisilläkään alueilla, missä väestö on kokoomukseltaan erikoislaatuista, esimerkiksi Siperiassa, kasakka-alueilla, esimerkiksi Uralilla, ole saavutettu voittoa yhtä nopeasti ja samalla tavalla kuin Pietarissa ja Moskovassa, Venäjän sydämessä. Meitä ei tietenkään voi kummastuttaa liikkeen hitaus Euroopassa, missä täytyy voittaa shovinisin ja imperialismin suurempi paine, mutta siitäkin huolimatta liike edistyy siellä jatkuvasti ja samaan suuntaan, jonka bolshevikit ovat osoittaneet. Me näemme kaikkialla tämän liikkeen edistyvän. Menshevikkien ja eserrien äänitorvet väistyvät III Internationalen edustajien tieltä. Nuo johtajat sortuvat, ja kaikkialla on alkanut kommunistinen liike, ja siksi voimme sanoa nyt, kun Neuvostovalta on ollut olemassa kaksi vuotta, että meillä on täysi, tosiasioiden vahvistama oikeus sanoa, että ei ainoastaan Venäjän valtion mitassa, vaan myös kansainvälisessä mitassa olemme nyt saaneet puolellemme kaiken mikä joukoissa, vallankumouksellisessa maailmassa on tietoista, kaiken mikä niissä on vallankumouksellista. Ja voimme sanoa, että mitkään vaikeudet eivät meitä pelota sen jälkeen, mitä olemme kestäneet, että me kestämmme kaikki nämä vaikeudet ja sen jälkeen voitamme ne kaikki. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

„Pravda” № 251,
marraskuun 9 pnä 1919

Julkaistaan
„Pravda” lehden tekstistä,
joka on tarkistettu
pikakirjoitteen mukaan